

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 Gn 160/16/1000-10 z 12. júna 2017 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 47/2016-66 zo 14. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“), práva podľa čl. 8 dohovoru a práva podľa čl. 10 dohovoru postupom a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/2 Gn 160/16/1000-10 z 12. júna 2017 (ďalej len „list generálnej prokuratúry“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S 47/2016-66 zo 14. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Súčasťou sťažnosti bola aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa toho času nachádza v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], v ktorom bol zaradený do oddielu s bezpečnostným režimom, kde je dosiaľ držaný. Podľa názoru sťažovateľa v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] panujú nevyhovujúce, priam až ponižujúce podmienky, čo malo 3. októbra 2016 vyústiť do útoku príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže na jedného z ďalších odsúdených. V súvislosti s incidentom sa sťažovateľ obrátil na bývalého spoluväzňa listom zo 7. novembra 2016 (ďalej len „korešpondencia“), v ktorom incident vykreslil ako pomstu a zároveň uviedol: *„Plním si občiansku povinnosť a aj keď žijem v strachu, že prídu nejakí zakomplexovaní blbečkovia dobiť aj mňa, nenechám sa zastrašiť.“*

Dňa 7. novembra 2017 bol sťažovateľ povereným príslušníkom preventívno-bezpečnostnej služby oboznámený so zadržaním korešpondencie z dôvodu použitia hanlivých výrazov *„nejakí zakomplexovaní blbečkovia“* (ďalej len „zadržanie korešpondencie“).

Sťažovateľ sa domáhal nápravy na Krajskej prokuratúre v Trenčíne podnetom zo 7. novembra 2017, v ktorom dôvodil, že slová označené za hanlivé boli vytrhnuté z kontextu, nemali označeného adresáta a vyjadrovali len sťažovateľovu obavu, a preto považuje zadržanie korešpondencie za neproporcionálny zásah do jeho súkromia a slobody prejavu.

Podnet sťažovateľa zo 7. novembra 2016 bol Krajskou prokuratúrou v Trenčíne vybavený upovedomením č. k. 3 Kn 266/16/3300-9 z 28. decembra 2017 ako nedôvodný

s poukazom na opätovné posúdenie dotknutých výrazov za hanlivé. Proti tomuto upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Trenčíne podal sťažovateľ opakovaný podnet z 1. apríla 2017 (ďalej len „opakovaný podnet“), v ktorom namietal rýdzo formalistický postup Krajskej prokuratúry v Trenčíne.

Opakovaný podnet sťažovateľa bol generálnou prokuratúrou vybavený listom generálnej prokuratúry ako nedôvodný. Listu generálnej prokuratúry sťažovateľ vytyka, že generálna prokuratúra sa v ňom vôbec nezaoberala nevyhnutnosťou zásahu do jeho základných práv.

V súvislosti s listom generálnej prokuratúry podal sťažovateľ prvú ústavnú sťažnosť zo 6. júla 2017 (ďalej len „prvá sťažnosť“), ktorá bola ústavným súdom odmietnutá uznesením č. k. I. ÚS 437/2017-13 z 31. augusta 2017 ako neprípustná z dôvodu jej predčasnosti, keďže zrušenia zadržania korešpondencie sa sťažovateľ pred podaním prvej sťažnosti zároveň domáhal aj správnu žalobou v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 13 S 47/2016 (ďalej len „správna žaloba“).

Konanie o správnej žalobe bolo napadnutým uznesením krajského súdu zastavené s odôvodnením, že Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] nemá postavenie orgánu verejnej moci, a tak v prejednávanom prípade nešlo o rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu. Krajský súd zároveň konštatoval, že nie je vylúčené, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv mimo rámec správneho súdnictva na všeobecnom súde.

Vo vzťahu k zadržaniu korešpondencie sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *«Predmetný zásah do sťažovateľových základných práv nebol legálny, legitímny a ani nevyhnutný v demokratickej spoločnosti... Hanlivý obsah bez ďalšieho je však... nespôsobilý vyvolať pnutie s rozumnými požiadavkami na chod väzenstva - zadržanie korešpondencie s „hanlivým obsahom“, čo je fakticky zásahom do práva na rešpektovanie korešpondencie a na slobodu prejavu v samotnej ich podstate, nie je vhodným (spôsobilým) prostriedkom*

na dosiahnutie tohto účelu. Tento prostriedok nie je potrebný (nutný), a ani primeraný v relácii k dotknutým právnym statkom.»

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *„Právomoc správnych súdov v otázkach väzenia je zrejmá, a ochrana právnej sféry väzňov prostriedkami správneho súdnictva je bežným štandardom v civilizovaných štátoch Európskej únie, vyžadovaným aj ESLP, pričom Slovenská republika je výnimkou... Pokiaľ krajský súd dospel k záveru o nedostatku právomoci na prejednanie veci (čo je v súlade s arbitrárnou judikatúrou Ústavného súdu, ktorá je v rozpore s právnymi názormi vlády Slovenskej republiky a judikatúrou ESLP), bol povinný vec postúpiť civilnému súdu, keďže sťažovateľove právo na prístup k súdu je vzhľadom na dotknutie jeho právnej sféry zadržaním korešpondencie nespochybniteľné a neodňateľné... Krajský súd nebol oprávnený fakticky odňať sťažovateľovi právo na prístup k súdu, k čomu zastavením konania a postúpením veci na Krajskú prokuratúru však došlo - zastavením konania o správnej žalobe tak došlo k stavu denegatio iustitiae.“*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súkromie, na rešpektovanie korešpondencie, a na slobodu prejavu čl. 8 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV /2 Gn 160/16/1000 porušené boli.

2. Základné práva sťažovateľa na súkromie, na rešpektovanie korešpondencie, a na slobodu prejavu podľa čl. 8 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S 47 / 2016-66 zo dňa 14.9.2017, porušené boli.

3. Základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S 47 /2016-66 zo dňa 14.9.2017, porušené bolo.

4. List Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. n. IV /2Gn160/16/1000-10 zo dňa 12.6.2017, sa zrušuje a vec sa vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

5. *Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní označených základných práv sťažovateľa.*

6. *Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S 47 /2016-66 zo dňa 14.9.2017, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

7. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 000 EUR, ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

8. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu 3 000 EUR, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

1. K namietanému porušeniu čl. 8 a čl. 10 dohovoru postupom a listom generálnej prokuratúry

Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010).

Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že generálna prokuratúra vo svojom liste vyhodnotila inkriminovanú časť zadržanej korešpondencie „*nejakí zakomplexovaní blbečkovia*“ ako použitie hanlivých výrazov, čo v zmysle § 25 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“) zakladá zákonnú licenciu na jej zadržanie. V zmysle uvedeného sa dá konštatovať, že generálna prokuratúra reagovala na opakovaný podnet sťažovateľa zákonným spôsobom, čím si riadne splnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre. Opakovaný podnet generálna prokuratúra vybavila listom generálnej prokuratúry, ktorý spĺňa náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre a v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Skutočnosť, že právny záver generálnej prokuratúry je odlišný od záveru sťažovateľa, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia tohto opakovaného podnetu.

2. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 10 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namietal predovšetkým to, že krajský súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou svojej právomoci na preskúmanie zadržania korešpondencie v rámci správneho súdnictva, v dôsledku čoho sa meritórne nezaoberal jeho argumentáciou vzťahujúcou sa k dôvodom zadržania korešpondencie, resp. proporcionalite zásahu ako takého. Podstata sťažovateľovej námietky teda súvisí s právnym názorom krajského súdu o nedostatku jeho právomoci na prejednanie a rozhodnutie sťažovateľovej správnej žaloby.

Vo vzťahu k nedostatku právomoci krajský súd v napadnutom uznesení uvádza:

„23. Predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva môžu byť len rozhodnutia vydané orgánmi verejnej správy. Právomoc správneho súdu v zmysle ust. § 2 zák.č. 162/2015 Z.z. (ďalej len SSP) v spojení s ust. § 4 a 6 tohto zákona je priamo viazaná na rozhodovanie (či už vo forme formálneho rozhodnutia, resp. opatrenia) orgánu verejnej správy. V § 2 SSP je stanovené, že v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Z uvedeného je zrejmé, že základným predpokladom súdneho prieskumu a poskytnutie ochrany súdom v správnom súdnictve je existencia rozhodnutia, opatrenia resp. zásahu orgánu verejnej správy, ktoré sa dotýka práv a právom chránených záujmov v oblasti verejnej správy. Vzhľadom na uvedené sa správny súd musel zaoberať otázkou, či rozhodnutie, ktoré žalobca žiadal preskúmať je rozhodnutím vydaným pri výkone svojej právomoci orgánom verejnej správy.

24. SSP v ust. § 4 uvádza, kto je orgánom verejnej správy a súčasne právne postavenie žalovaného upravuje zákon č. 4/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov. V zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a) až s) tohto zákona zbor v rámci svojej pôsobnosti predovšetkým zabezpečuje výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, ochranu objektov zboru a objektov detenčného ústavu, stráženie obvinených vo výkone väzby a odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, zabezpečuje penitenciárnu starostlivosť o odsúdených vo výkone trestu

odňatia slobody, taktiež činnosti zamerané na zamestnávajúce obvinených a odsúdených, vybavuje sťažnosti obvinených a odsúdených podľa tohto zákona a sťažnosti podané podľa osobitného zákona. Ide teda o činnosti, ktoré súvisia s plnením funkcií na úseku výkonu trestu odňatia slobody a väzby v zmysle § 1 tohto zákona. Napokon v ust. § 4 ods. 1 až pod písmenom t) zákon ustanovuje, že žalovaný plní aj úlohy orgánu štátnej správy a iné úlohy, ak tak ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Správny súd je toho názoru, že samotný zákon č. 4/2001 Z.z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by stanovovalo pre zbor takéto úlohy na úseku štátnej správy. Pokiaľ ide o osobitné predpisy, tak zákon príkladmo uvádza, že ide o zákon č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov, zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov, zákon č. 314/2001 Z.z. o ochrane pred požiarmi v znení neskorších predpisov, zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 475/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, zákon č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 221/2006 Z.z. v znení neskorších predpisov. Z uvedeného je možné dovodiť, že zbor, ktorého je žalovaný súčasťou vystupuje v postavení orgánu štátnej správy, napr. v prípade, ak vykonáva úkony ako správca majetku štátu, resp. pri výkone povinností na úseku sociálneho zabezpečenia svojich príslušníkov. Z príkladného výpočtu zákonov v poznámke 5a je zrejmé, že ide o zákony, ktoré upravujú iné oblasti správy rozdielnej od výkonu na úseku pri výkone trestu odňatia slobody a väzby, ktoré tvoria primárnu pôsobnosť zboru, resp. žalovaného. Skutočnosť, že zbor a teda aj žalovaný nie sú primárne orgánom štátnej správy, je možné dovodiť aj zo samostatného uvedenia tejto pôsobnosti, ako aj jej začlenenia až na koniec ust. § 4, a pričom nie je možné uzavrieť priamu súvislosť s pôsobnosťami uvedenými pod písmenami a) až s), ktoré sú vyjadrením jeho primárnych úloh pri výkone trestu odňatia slobody. Z uvedeného je možné vyvodiť právny záver, že žalovaný, ktorý je v zmysle ust. § 2 zákona č. 4/2001 Z.z. súčasťou organizácie zboru, pri zabezpečení úloh pri výkone trestu odňatia slobody nemá postavenie orgánu štátnej správy. Správny súd je toho názoru, že ak žalovaný pri kontrole pošty žalobcu, ktorý v ústave žalovaného odpykáva trest odňatia slobody, túto poštu zadržal, nemal postavenie orgánu verejnej správy

a neuplatňoval pri tomto úkone svoju právomoc v oblasti verejnej správy, nešlo teda o rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.

25. Naopak správny súd je toho názoru, že rozhodovací proces, ktorého výsledkom je vydanie vyššie uvedeného rozhodnutia (resp. vyššie uvedený postup) patrí do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je možné takéto rozhodovanie považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy. Správny súd poukazuje na to, že ide o rozhodovaciu právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení zákona č. 475/2005 Z.z. a týka sa vecí, ktorá súvisí s výkonom trestu, ktorý bol žalobcovi uložený v zmysle ustanovení Trestného zákona a podľa Trestného poriadku a jeho účelom je primárne zabezpečenie riadneho a bezpečného chodu výkonu trestu odňatia slobody v zariadení žalovaného.

26. Vyššie uvedené skutočnosti, vrátane zákonom zvereného prieskumu takéhoto rozhodnutia prokuratúre, podmieňujú záver o tom, že nejde o rozhodnutie žalovaného v rámci výkonu verejnej správy, ale naopak záver o trestnoprávnom charaktere takéhoto rozhodnutia, keď vo veciach tohto druhu príslušný ústav na výkon trestu odňatia slobody postupuje podľa zákona č. 475/2005 Z.z. (v spojení s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody). Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v tzv. vykonávacom konaní, ktoré je posledným štádiom trestného konania, rámcovo upraveného v štvrtej časti Trestného poriadku a zákon č. 475/2005 Z.z. je osobitným vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku.

27. Pri zabezpečovaní výkonu trestu odňatia slobody Zbor väzenskej a justičnej stráže nie je orgánom verejnej správy (orgánom verejnej moci), pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní. Rozhodovacia činnosť jednotlivých Ústavov na výkon trestu odňatia slobody, týkajúca sa podmienok a spôsobu výkonu trestu odňatia slobody resp. aj zaobchádzania z väzňami, v zmysle úpravy zákona č. 475/2005 Z.z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je možné ju považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy. Správny súd poukazuje na to, že takéto rozhodnutia a postupy, prijaté v rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody majú normatívny

základ v trestnej oblasti a sú len pokračovaním výkonu trestnej politiky štátu voči páchatelom trestných činov, ktorá sa formalizovane prejavuje počnúc prípravným konaním, pokračujúc konaním pred súdom, prijatím právoplatného rozsudku o vine a treste, ktorý sa v prípade trestu odňatia slobody vykonáva za zákonom ustanovených podmienok v určených zariadeniach. Podradenie takéhoto rozhodovania pod správne právo a jeho následné preskúmavanie správnymi súdmi by z dogmatického hľadiska znamenalo nesprávnu unifikáciu dvoch dichotomických právnych odvetví s odlišnými právnymi zásadami a odlišným spoločenským účelom.“

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, zákona o výkone trestu odňatia slobody, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vykonáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov, a zákona o prokuratúre, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom. Úvahy krajského súdu sú logické, legitímne a právne akceptovateľné, jeho postup bol v súlade s citovanými právnymi normami a ústavne konformný, a tak ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením jeho označených práv, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, krajský súd vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v jeho správnej žalobe a dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci, ktorý podporil aj konkrétnymi odkazmi na právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec.

V závere svojej argumentácie ústavný súd zdôrazňuje, že rovnako rozhodol aj napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 715/2016, ako aj sp. zn. I. ÚS 226/2017, I. ÚS 278/2017, III. ÚS 507/2017 a sp. zn. I. ÚS 468/2017 týkajúcich sa výslovne sťažovateľa a identických skutočností

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo

slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa uvedeným nárokom sťažovateľa nezaoberal.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa ustanoviť mu v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu z radov advokátov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2018